

கி. இராஜநாராயணனின் சிறுகதைகள் வழி அறியலாகும் கரிசல் மக்களின் பழக்கவழக்கங்கள்

வே. தனுஜா அ. *

அ. தமிழ்த்துறை, ஸ்ரீ எஸ். இராமசாமி நாயுடு கல்லூரி, சாத்தூர்- 626203, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

K. Rajanarayanan's Short Stories are a Way Out of the Habits of the Karisal People

V. Dhanuja a,*

^a Department of Tamil, Sri S Ramasamy Naidu Memorial College, Sattur-626203, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:
ghanuja@srmcollege.ac.in

Received: 30-03-2021
Revised: 02-05-2022
Accepted: 05-05-2022
Published: 10-07-2022

ABSTRACT

Karisal Region is a rainfed land with black soil. The name Karisal region has emerged on the basis of the nature of the soil. The sky-facing landscape of Kovilpatti block of Nellore district is known as Karisal Seema and Karisal Forest. The writers of this soil are karisal writers. One of them was K.R. The people of this soil are hard working people who live in the earth dry, wet in mind, dirty, tongue clean(trust), hip dhoti black, and pale. K.R. has recorded their lives in karisal language in their dialects, as they are with faith and rituals. This article represents them.

Keywords: Marriage Tradition of Nayaks, Ritual, Trust, Samsari

முன்னுரை

பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை மனித வாழ்க்கைச் சடங்குகளால் கட்டுண்டு கிடக்கிறது. சடங்கென்பது நிர்ணயிக்கப்பட்ட விரிவான நடத்தையின் வடிவம் ஆகும். இது தனி மனிதனின் சிறப்பான ஆக்கமாகவோ பண்பாட்டினுடைய தனிச்சிறப்புக் கூறாகவோ அமையும். ஏனைய அம்சங்கள் இன்றிச் சடங்குகளிலேயே வெவ்வேறு நாகரிகங்களின் நம்பிக்கைகளும் இலட்சியங்களும் மிகத் தெளிவாக வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன என்கிறார் ரூத் பெனிடிக் எனும் சமூகவியலறிஞர். எனவே சடங்குகள் மனிதனின் நம்பிக்கைகள், பழக்கவழக்கங்கள் போன்றவற்றை வெளிப்படுத்துவதோடும், நாகரிகத்தையும் பண்பாட்டுக் கூறுகளையும் வெளிப்படுத்துவனவாக அமைகின்றன.

நாட்டுப்புறவியல் என்பது மக்களது பழக்கவழக்கங்கள், நம்பிக்கைகள் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கியதாகும். பழக்கம் என்பது பயிற்சியால் வருவது. வழக்கம் என்பது தொன்று தொட்டு மரபாக வருவது. இரண்டும் சேர்ந்து பேச்சு வழக்குச் சொல்லாகி பழக்கவழக்கம் என்றாயிற்று (Sakthivel, 1983).

கி.ரா. என்று சுருக்கமாக அழைக்கப்படும் கி. இராஜநாராயணன் கரிசல் இலக்கியத்தின் தந்தை எனக் கருதப்படுவார். கோவில்பட்டிக்கு அருகில் உள்ள இடைசெவல் கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர். இவரின் கதையுலகம் கரிசல் வட்டாரத்து மக்களின் நம்பிக்கைகளையும் வாழ்க்கைபாடுகளையும் விவரிப்பவை அவற்றுள் அவரது சிறுகதைகள் மூலம் அறியலாகும் பழக்கவழக்கங்களையும், நம்பிக்கைகளையும் குறித்தாய்வேம்.

திருமணம் குறித்த சடங்குகளும், நம்பிக்கைகளும்

திருமணம் என்பது ஓர் ஆணுக்கும் ஒரு பெண்ணுக்கும் இடையே ஏற்படும் வாழ்க்கை ஒப்பந்தம் என்று கூறலாம். ஆண்பெண் இருபாலரிடையே நிலவும் ஓர் உறவு முறையாகும் என்று திருமண முறைகள் என்ற நூல் குறிக்கின்றது. திருமணம் என்பது மனிதனுக்காக நடத்தப்படும் ஒருவகைச் சடங்காகும் (Bertrand Russell, 1965).

திருமணச் சடங்குகள் பண்டைய மக்களின் வாழ்க்கை முறையில் ஏற்பட்ட பலவகைப் பழக்க வழக்கங்களை அடியொற்றி எழுந்தவை, பண்டைத் தமிழர் அவற்றைக் கரணம் எனக்குறித்தனர்.

“பொய்யும் வழுவும் தோன்றிய பின்னர்

ஐயர் யாத்தனர் கரணம் என்ப” (Ilampuranar, 1972)

என்பதால் சமூகப் பெரியவர்களாகிய ஐயர் குறியீட்டு முறையில் சில சடங்குகளை விதித்தனர் எனத் தெரிகின்றது. இக்காலத்தில் திருமணம் ஒவ்வொரு சமூகத்தாரைப் பொறுத்து மாறுபடுகின்றது.

முழுக்க முழுக்கக் கிராமியச் சூழலில் பிறந்து வளர்ந்த கிராமத் தாழ்வு அனுபவித்த கரிசல் சமுதாயத்தின் பழக்கவழக்கங்களைத் தம் படைப்புகளில் பதிவு செய்கிறார். திருமணம், பிள்ளைப்பேறு, இறப்பு, புதுமனைபுகுதல், குழந்தைக்குப் பெயர் வைத்தல் இப்படியான பல்வேறு கிராமியப் பண்பாட்டுப் பழக்க வழக்கங்களை மண்ணின் மணம் மாறாமல் எடுத்துரைக்கின்றார்.

நாயக்கர்களின் திருமண மரபுகளையும் பழக்க வழக்கங்களையும் மகாலட்சுமி என்ற கதையில் கூறுகிறார். நாயக்கர் சமூகத்தின் திருமணப் பழக்க வழக்கங்கள் வேறுபாடாக இருக்கின்றன. பரிசம் போடுதல் பற்றி “நிச்சய தாம்பூலத்து அன்று பெண்ணை மாப்பிள்ளைக்குப் பேசி முடிவு செய்து தாம்பூலம் மாற்றிக் கொள்வார்கள். பின்னொரு நாளில் இரவு நேரத்தில் மாப்பிள்ளை வீட்டாரும் சுற்றத்தாரும் பெண்ணின் வீட்டுக்குப் போய் முடிப்புடன் வாசலில் வந்து நிற்பார்கள். மஞ்சளும் சுண்ணாம்பும் கலந்த செந்நீரில் பருத்திக் கொட்டையுடன் வெற்றிலையைக் கிள்ளிப்போட்டு ஆரத்தி எடுத்து அவர்களுக்கு இருபுறமும் தரையில் கொட்டிவிட்டு அவர்களை வீட்டிற்குள்ளே அழைத்துச் செல்வர். பெண்ணுக்கு மாப்பிள்ளை வீட்டார் கொண்டு வருகிற பரிசு முடிப்பில் அவரவர் சக்திக்கு ஏற்பப் பொருள்கள் இருக்கும். இதை ஏற்றுப் பெண்வீட்டார்கள் காரம் புளிப்பு இல்லாத பருப்புச் சோறு விருந்து கொடுப்பர்” என்கிறார்.

கரிசல் சமூகம் விவசாய சமூகமாதலின், பெண் என்பவள் விவசாயத்திற்கு உறுதுணையான பங்காளி என்பதைக் குறிக்கும் வகையில் சடங்குகளை நிகழ்த்தும் பழக்கம் திருமணத்தில் இடம் பெறுகிறது. மணமக்களை ஊஞ்சல் பலகையில் உட்கார வைத்து மெதுவாக ஆட்டிக் கொண்டே இராமனையும் சீதாதேவியையும் வாழ்த்திப் பாடும் தெலுங்குப் பாட்டைப் பாடுவர். மணப்பெண்ணுக்குச் சுமங்கலிகள் ஆரத்தி எடுத்துப் பெண்ணுக்கு விடை கொடுக்கும் பாடலையும் தெலுங்கில் பாடுவர். அன்றைய நாளில் கரிசல் சமூகத்தில் திருமணம் மூன்று நாள் விழாவாக நடந்தது என்பதை அறிய முடிகிறது.

திருமணம் முடிந்தபின் மணமக்கள் இருவரும் முதன் முதலாக சந்திக்க முதல் இரவு அல்லது சாந்தி முகூர்த்தம் என்னும் சடங்கை பல சமூகங்கள் செய்து வருகின்றன. கரிசல் சமூகத்தில் இந்த வழக்கம் இல்லை. ஒவ்வொரு சமூகத்தில் ஒவ்வொரு மாதிரியான பழக்கவழக்கங்கள் நிலவிவருகின்றன. இவர்களுடைய சமூக முறைப்படி கல்யாணம் முடிந்தவுடன் ஒருநாள் பார்த்து முதலிரவு என்ற ஏற்பாட்டைப் பெரியவர்கள் செய்விப்பது இல்லை. இங்குள்ள பெரியவர்களிடம் அதைப்பற்றிக் கேட்டால் சை அது என்ன அசிங்கம், நாம் பள்ளாம் மனுசனில்லையா, என்று கேட்பார்கள். கனிந்தவுடன் மணமக்கள் தாங்களாகவே ஏற்பாடு செய்து கொள்ள வேண்டியதுதான். ஆனால் இப்படி உண்டாக அவரவர்கள் மனப்பக்குத்தின்படி வாரக்கணக்கு மாசக்கணக்கு என்ற நாட்களாகிவிடும் என்று கிராமகரிசல் சமூகத்தின் வேறுபட்ட பழக்கத்தை விவரிக்கிறார். இந்த வாழ்வியல் அனுபவத்தை களமாக்கி கனிவு கதையைப் படைத்துள்ளார். மல்லம்மாவுக்கும்

கொண்டையாவுக்கும் இடையே நடக்கும் இந்த நாடகம், கொஞ்சம் கொஞ்சமாக இருவருக்குள்ளும் தான் என்பது கரைந்து கனி ஏற்படும் சூழலை அழகாகப் புனைந்துள்ளார்.

வாழ்வியல் சார்ந்த பழக்கவழக்கங்கள்

ஒவ்வொரு மனித சமூகமும் தமக்கெனச் சில வாழ்வியல் அடையாளங்களைப் பேணி வருகின்றன. ஒவ்வொரு கால கட்டத்தின் தேவைக்கு ஏற்பச் சமூகம் சிலவற்றை இழந்தும் சிலவற்றைப் புதுப்பித்துக் கொண்டும் சிலவற்றைத் தேடியும் உருவாக்கிக் கொள்கிறது. கரிசல் சமூகம் குறித்த தம் அனுபவத்தைச் சமுதாயம் சார்ந்தும் பண்பாடு சார்ந்தும் தந்துள்ள இவரது படைப்புகளில் வெளிப்படும் வாழ்வியல் குறித்த இவரது பார்வை ஆராயப்பட வேண்டிய ஒன்றாகும்.

‘வேட்டி’ சிறுகதையில் இடம் பெறும் செட்டியார் சுத்தம் என்றால் அப்படி ஒரு சுத்தம். அவருடைய வீட்டு வாசல்படியில் பளபளவென்று தேய்த்து மின்னும் ஒரு கொப்பறை நிறையத் தண்ணீரும் ஒரு செம்பும் எப்பவும் இருக்கும். வீட்டுக்குள் யார் வந்தாலும் பாதங்களைக் கழுவிக்கொண்டுதான் உள்ளே வர வேண்டும். இது செட்டியாரின் உத்தரவு. செட்டியார் காலில் செருப்பு போடமாட்டார். தோல் மீது அப்படி ஒரு வெறுப்பு. மழைக்காலத்தில் மட்டும் சகதி காலில் ஒட்டாமல் இருக்க மஞ்சளத்தி மரக்கட்டையில் செய்யப்பட்ட பாதுகை அணிந்து கொண்டு நடப்பார்.

வாரத்தில் இருநாள் ‘மதியும் புதனும் மயிர்களை’ என்ற முதுமொழிக்கு ஏற்ப திங்கள் புதன்கிழமைகளில் குடிமகனைக் கூப்பிட்டனுப்பி தலை, மார்பு முதலிய உடம்பில் ரோமம் முளைத்துள்ள சகல பகுதிகளில் மழுங்கச் சிரைத்துத் தள்ளி விடுவார். உடம்பில் எங்காவது ஒரு சிறிய ரோமம் தட்டுப்பட்டாலும் சகித்துக் கொள்ள மாட்டார். கால் கைகளையெல்லாம் மழித்து சுரைக்காய் மாதிரி சுத்தமாய் இருக்க வேண்டும் அவருக்கு, என்ற கதைப் பகுதி மூலம் அக்காலமக்கள் சுத்தமாக வாழும் பழக்கம் கொண்டவர்களாக இருந்ததை அறியலாம்.

பொதுவாகவே அன்றைய காலத்தில் மக்கள் திறந்த வெளியிலும், கிணற்றிலும், ஆற்றிலும், கண்மாயிலும், தோட்டங்களிலும் (பம்புசெட்) குளித்தனர். நாகரீகம் கருதி இன்று அந்தப்பழக்கமானது குறைந்தும் மறைந்தும் வருகிறது. ‘வேட்டி’ கதையில் வரும் தூங்கா நாயக்கர் கிணற்றில் குளிக்கும் முறை பற்றிக் கூறியுள்ளார். தன்னுடைய வேட்டியை ஏகாலியிடம் போட்டால் சீக்கிரம் கிழிந்து போகும் என்று அவரே கிணற்றில் இறங்கிப் பதனமாகத் துவைத்து, பூப்போல உதறி கமலையின் சிறகுப் பலகையின் மேல் காயப்போடுவார். பிறகு கிணற்றுக்குள் இறங்கி இரண்டு மூன்று வட்டம் கிணற்றின் சுவரை ஒட்டி நீச்சல் அடித்துவிட்டு வந்து தேய்த்துக் குளிப்பார்.

குளிப்புக்கு மன்னன் சுப்பு செட்டியார் தான். நாள் முச்சூடும் குளித்துக் கொண்டே இருப்பார். போன ஜென்மத்தில் மனுசன் நீர் யானையாகப் பிறந்திருந்தாரோ என்னவோ? ஆனந்தமாய்க் குடைந்து குடைந்து நீராடிவிட்டு தண்ணி போட்டவன் மாதிரி கண்களைச் சிவப்பாக வைத்துக் கொண்டு கையில் துவைவேட்டியுடன் கிணற்றிலிருந்து தண்ணீரைப் பிரிய மனசில்லாமல் வெளியே வருவார். இந்தக் கதைப்பகுதி அக்காலமக்கள் கிணற்றில் குளிக்கும் பழக்கத்தை நமக்கு எடுத்துக் காட்டுகிறது (Rajananarayanan, 2013).

கரிசல்காட்டில் ஒரு சம்சாரி எனும் சிறுகதையில் வரும் அந்த ஊர்க்காரர்களுக்கு ஒரு பலமான நம்பிக்கை. எண்ணெய் தேய்த்து தலையை முழுகவில்லையென்றால் உடம்பு சூடாகிவிடும், கண்கள் பாதிக்கும், கண்ணை கெட்டுப்போனாலும் போகும் என்பதிலிருந்து நாம் அறியலாம்

விவசாய மக்கள் பெரும்பாலும் வேலைசெய்யும் நேரங்களில் கோவணம் மட்டுமே அணிந்திருந்தனர். வேட்டியும், கோவணமும், மேல்துண்டும் அவர்களது ஆடையாக இருந்துள்ளது. ‘வேட்டி’ கதையில் வரும் தூங்கா நாயக்கரிடம் இருந்த ஒரு வேட்டியும் கிழிந்தபின் முன்பு மாதிரி கோவணம் ஆடையாக இருந்திருக்கலாம் என நினைத்து மனம் வருந்துகிறார்.

முந்திய தலைமுறை ஆட்கள் மாதிரி இருந்தால் வேட்டியே வேண்டியதில்லை. ஒரு அரைஞாண்கயிறு ஒரு பழையதுணி கோவணம் மட்டுமே போதும் வெயிலுக்கு ஒரு கந்தல் துணியைத்

தலையில் லேஞ்சியாக மட்டும் கட்டி முதுகெலும்புத் தண்டில் வெயிலின் சுள்ளாப்புத் தெரியாமல் இருக்க அந்தத் துணியில் ஒருமுழம் சுங்கு விட்டுக்கொண்டால் போதும். தூங்கா நாயக்கருடைய அய்யா அய்யலுச்சாமிநாயக்கர் மட்டுமென்ன அந்த கிராமத்துப் பாட்டாளிகளே அப்படித்தான். அரணாக்கயிற்றில் கோவணத்தைச் சொருகிக் கொண்டு சந்தோசமாய் வாழ்ந்தார்கள் பழநி அப்பனைப்போல எனும் கதைப்பகுதி நமக்கு இப்பழக்கத்தை வெளிக்காட்டுகின்றது.

முடிவுரை

கரிசல் இலக்கியத்தின் தந்தை என்ற போற்றுதலுக்குரிய கி.ரா தனது சிறுகதைகளில் கரிசல் மக்களின் பழக்கவழக்கங்களைத் தெளிவாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார். இப்பழக்கவழக்கங்கள் மக்களின் நாகரிகத்தையும் பண்பாட்டுக் கூறுகளையும் வெளிப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளதெனலாம். 'கனா' கதையில் வரும் தொம்மரிச்சி கதாபாத்திரத்தை அறிமுகப்படுத்தும் போது பால்கொடுத்துவிட்டு தனது குழந்தைக்கு மரத்தில் தூளிகட்டி அதில் படுக்கப்போட்ட பின்னரும் அவளுடைய முலைக்காம்பிலிருந்து கள்ளியிலிருந்து சொட்டுகிற மாதிரி பால் சொட்டிக்கொண்டே இருந்தது. மாராப்பை சரிசெய்து கொள்ளாமலே அப்படியே அந்தப் புரிமனைக் கட்டின் மீது தலைசாய்த்து படுத்து கண்ணை மூடினாள் என்ற கதைப்பகுதி மூலம் பெண்கள் சட்டை அணியாத நிலையானது புலப்படுகிறது. மேலும் 'எங்கும் ஓர் நிறை' எனும் கதையில் வரும் 'அங்கயற்கண்ணி' கதாபாத்திரம் பற்றிய அறிமுகத்தில் பச்சைநிறச்சேலைதான் உடுத்திக்கிட்டிருப்பாள். அந்தக்காலத்துப் பெண்கு வழக்கப்படி அவளும் ரவிக்கை போடுகிறதில்லை என்பதிலிருந்து அறியலாம். 'எங்கும் ஓர் நிறை' கதையில் வரும் அங்கயற்கண்ணி தோற்ற வருணனை குறித்துக் கூறும் கி.ரா. நெத்தியிலே ஒத்தை நாமம் நாமம் போல பச்சைக்குத்தி இருப்பா. காதுகளில் பழைய சிகப்புக் கற்கள் பதித்த பெரிய கம்மல்கள். செவந்த ரெண்டு புஜங்களிலேயும் கைகளிலேயும் பச்சைக் கோலங்கள் இருக்கும் எனக் கூறுவதிலிருந்து அறியலாம்.

References

- Bertrand Russell, (1965) Thirumana Muraikal, Palaniyappa Brothers, Chennai, India.
 Ilampuranar, (1972) Tholkappiyam, Kalaga Veliyedu, Chennai
 Rajanarayanan, K., (2013) Vaetti, Annam Veliyedu, Annam Agaram Pathippagam, Chennai, India.
 Sakthivel, S., (1983) Nattupura Iyal Aaivu, Manivasagar Pathippagam, Chidambaram, India

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License